

MIC. # 4950A (RAB. 1741)

TOBAH BEN ELIEZER,
MIDRASH LEKAH TOV.

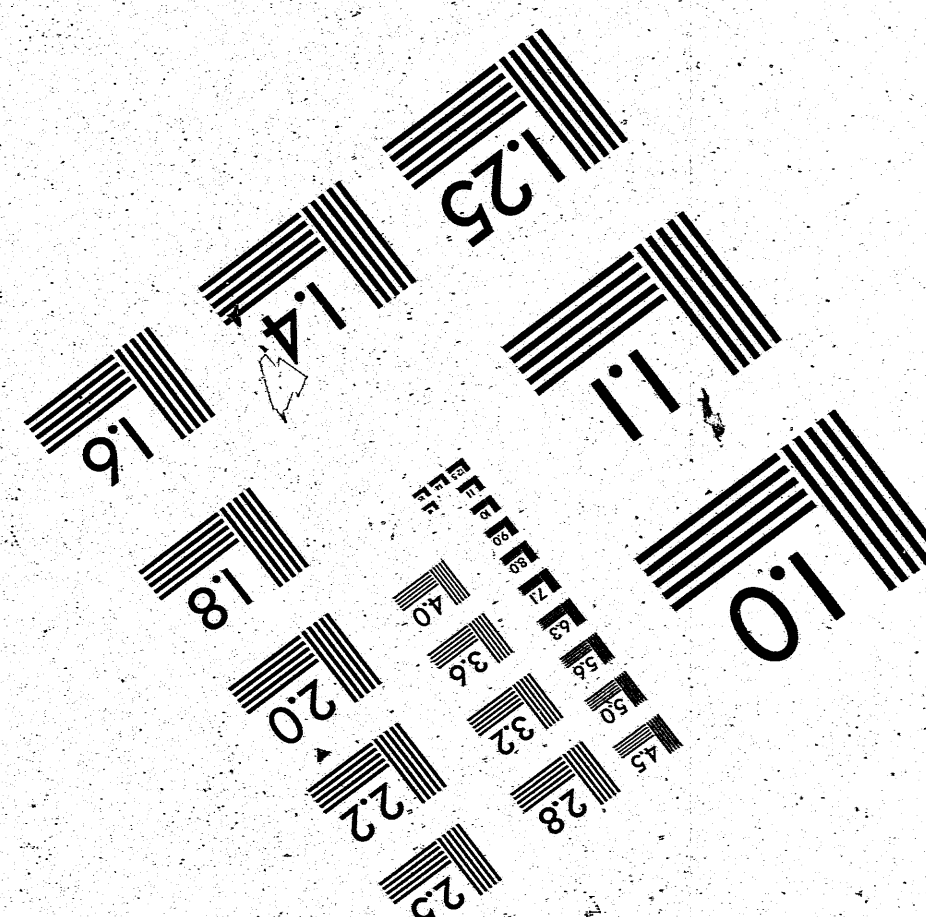
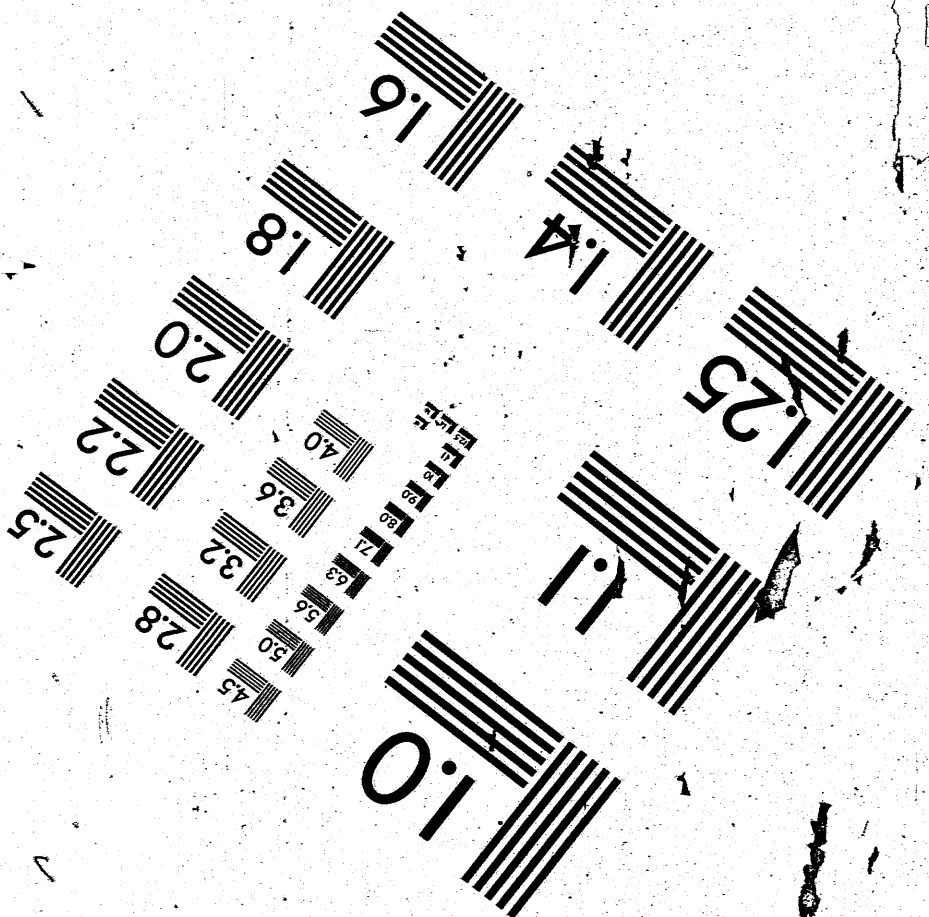
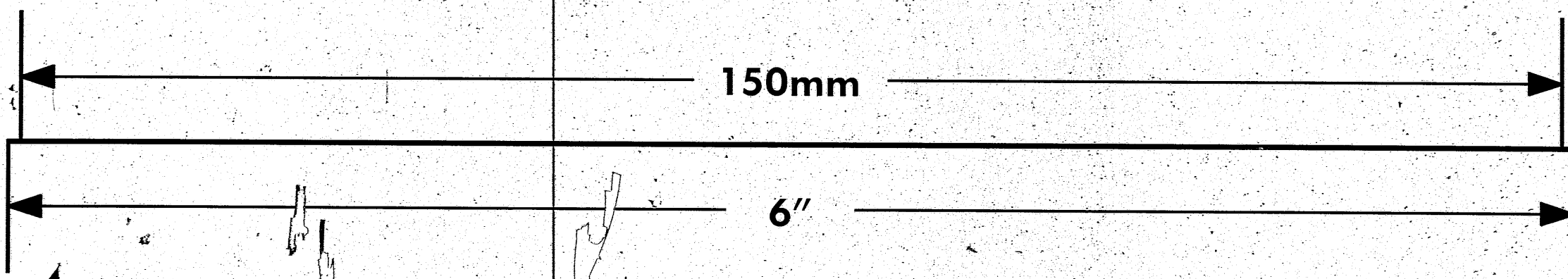
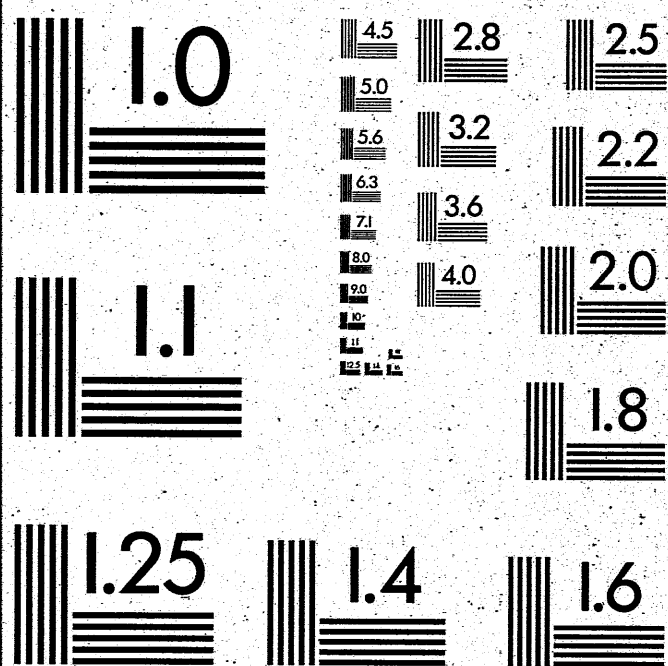
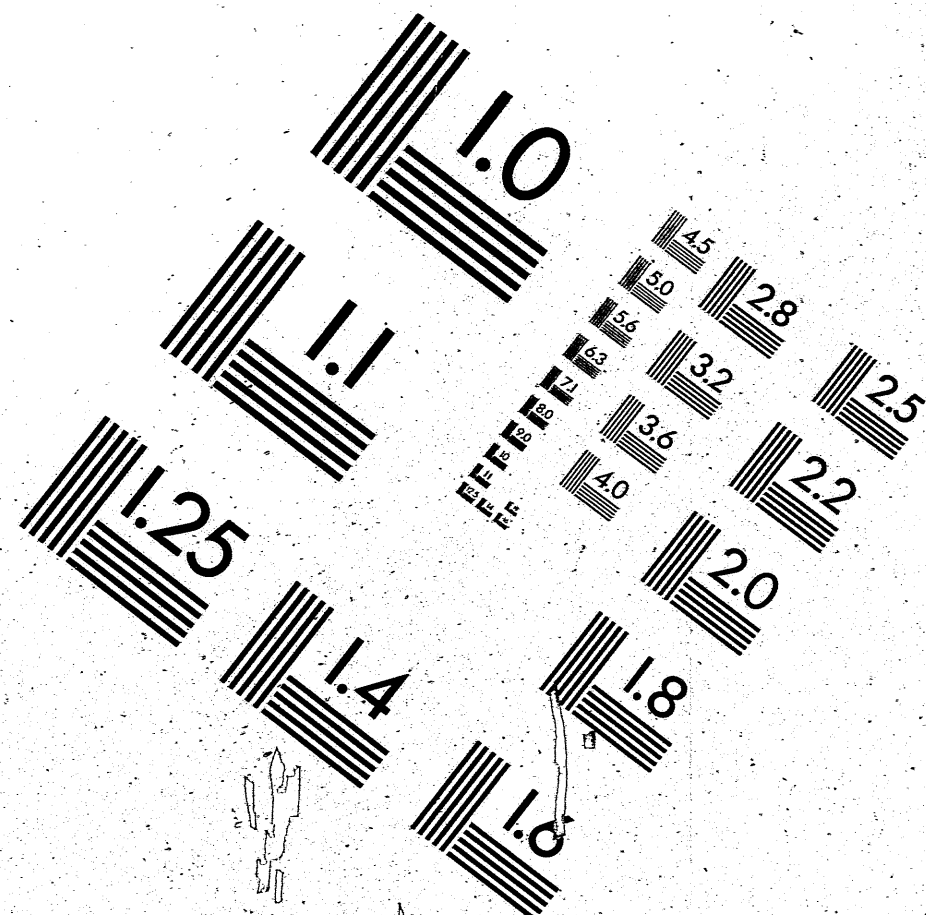
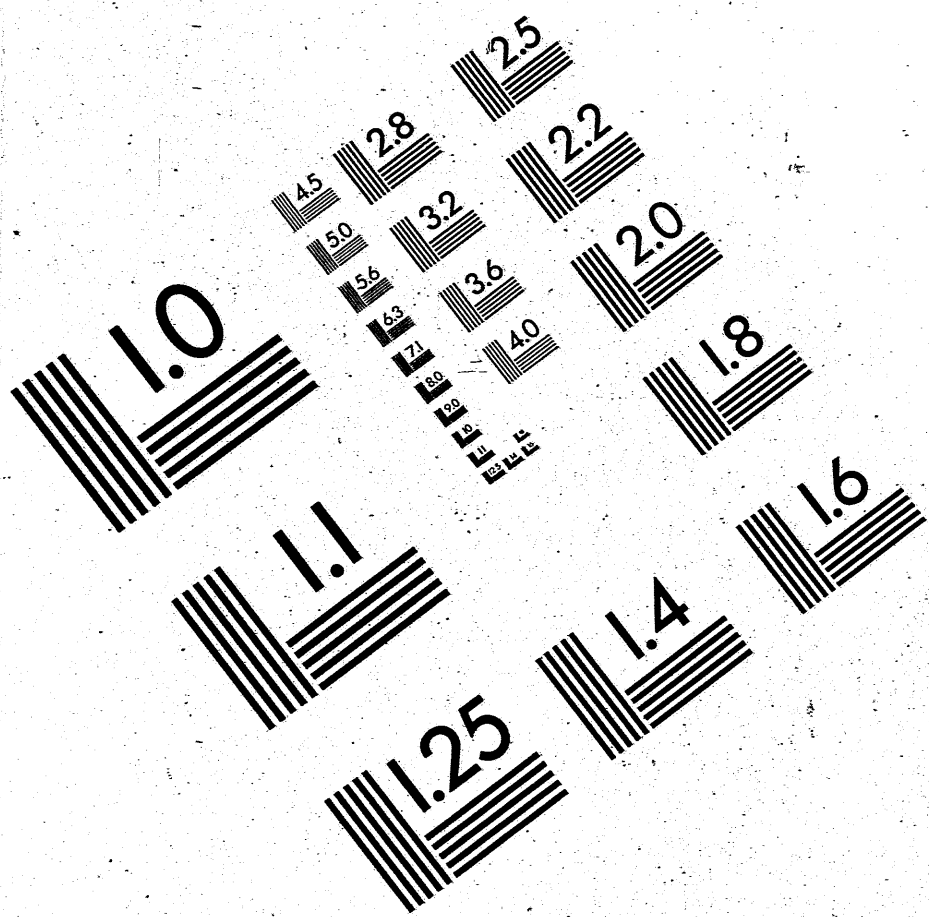
מדרש לקח טוב.

ORIENTAL SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMAGE EVALUATION TEST TARGET QA-3

APPLIED IMAGE
1653 E. MAIN STREET
ROCHESTER, NY 14609
TEL (716) 412-0300
FAX (716) 488-5989

בראשית

בקר יום הששי מפני מה נקראת הארץ בשם יישי נקיש שהתנה
הקב"ה עם מעשה בראשית אמר להן אדם ישראלי מקבלן אור החיים
מוטב ואם לאו אפי' מחדלך אפי' מהדיר אותכם ליתרו ובהו' ואלו מאד אדם
למכרע דא' וזה טוב מאד לרבות המות שצכה הקב"ה בעו' הזה וצפה שפוט
המות לבריות לכך אמר והנה טוב מאד ואלו יום הששי צטעה שנתן
הקב"ה תורה בהר סיני כי כל מעשה בראשית מתחלה ועד סוף צטעה
שאלו' ל' דבור אפי' יום השבת לקדשו משה סידר כל מעשה בראשית וכל
יום הששי שהיתה בו גמול מלאכת העולם וכן הוא אומ' והיה ציוס הששי
הבינו לביכר אמ' הנה יום הששי כלומר הששי של מעשה ה' אדם יחיד
נברא מפני מה נברא שלא יהיו מינין אולם דשויות הדבה בשמים ואלו
מפני הצדיקים ומפני השמים שלא יהיו צדיקים אולם אפי' צדיק
וד שמים אולם אפי' צדיק ואלו מפני המשכחות שלא יהיו מתגלות
הן בזה ומה עכשיו שנברא יחיד מתברות אפי' נבראו שנים על אחת כמנה
המנהג והנהגה גדולה של כל מלך המלכים הקב"ה שאדם פוטב מאד
מלכותו בחותם אחר וכן דומה זה לזה והקב"ה פוטב אדם כל אדם
בחומו של אדם הראשון ואין אחר מהם דומה לחבירו של המלך
הדומה חותם ויהי עבו כמנו' נטע ומפני מה און כר טבותיה דומין זה
לזה שלא ידאה דירה נאה לחבירו ואשה נאה לחברו ויחמ' שלחן של
המנע מד שמים אדם חונה ר' נאמר אולם בשלשה דברים אדם נשדע
מחבירו בקול וצדקה ובמדה ובדעת בקול ובמדה משים טרוה בראת
מפני הבזלנן חנו רבם אדם בערב שבת נברא ומפני מה נברא בערב
שבת שלא יהיו מינין אדם שותף היה לו להקב"ה צמעה בראשית
שמוס תורה עליו דעו' אומ' ל' יהוש' ל' קדמך צמעה בראשית
כדי שיכנס לנצחיה מיד ואלו כדי שיכנס לנצחיה משל למך צדיק וזה
שבתה לנפין ושללן והתקין טעורה ואחר כך הצטע אורחן שנתגלה

נשים בנות ביהם חכמות נשים בנות ביהם חכמות נשים בנות ביהם חכמות
 כל בחכמתו חצבה עמודיה שבעה ויכלן שבעה ימי בראשית טעמה מסכה
 יונה ויכלן ימים ועדרות וכל ערכי העולם שלחה נערותיה תקרא זה אחד //
 והוא על גבי מרומי קרת רבא אמר כתי על גביו ופתי על כסא בתחלה על גביו
 לצפור על כסא ויכלן השמים ויכלן לעשה בראשית ויכלן
 מעצמן ויכלן חוזר על מעשה בראשית ואעכ כיה שלום הסיפור ביום הששי
 עוד חדר ואמ ויכלן השמים הארץ וכל צבאם כל זה היה בששת ימי בראשית
 ויכלן ביום השביעי והלא לא עשה כלום ביום השביעי והיאך כתי ויכלן ביום
 השביעי לא כך פרשו כלומי בהיותו יום שביעי אוד כלתה המלכה כיום
 השביעי עצמו הוא מן המלכה לא עכ שלא נהיה בו מלכה שעות שלום
 השביעי נקרא מלכה כי עלו למספר שבעת הימים לה יקרא שבעת מלכותו
 אשר עשה כל ששת הימים בשביעי נגמרה ואמ ויכלן להיום שש יום
 השביעי מלכותו כי צום משמע טרם ומשמע צו בעצמו כמו ביום הזה צו
 מצרפי והוא ביום עצמו ויש צום שהוא טרם אך ביום הראשון
 והוא קודם יום טוב אבל כל מקום שנאמ ביום בודאי ביום כמו לא תבטחו
 אש והוא ביום בעצמו וישבות ביום השביעי מכל מלכות אשר עשה
 אעכ שלא היו מעשה בראשית כי אם צמח קראם עשייה שז צד צד יו
 שמים נעשו כי אמר יהו והיו משמע מעצמם יהיו ולא נעשו על ידי אחר
 ויברא אונקם השביעי כי פיר משה רבנו לשרל כי הקצו צורך יקידש
 אות השבת וכן אמר שמשל צרכו צמן בלחץ משנה וקידשו צמן דכל ויום
 השביעי שבת לא יהיה צו וכל כך נמה נהיה כי צו שבת צמח בראשית מכל
 מלכותו וקידש אותו משל למך שבת כלסין ואחר כל מלכותו עשה לו
 הינוך כך הקצה אחר כל מלכותו קידש אות יום השביעי וצרכו אשר ברא
 לה לעשות אמר הן עשרה שבתו צעצע שבת צן השמשות פי הארץ
 כי האנתון כי הצמר הקשת והמץ והמכתב והלחות וקצרו שלמה רבנו ואילו

בראשית

שומרו וכתוב קרא בשמותם על אבותיהם ומשמות הדוד ההוא אתה למך
מעשיהם עידי מחול מתושבול מתישם אנו מן העולם כס ויקחלו למך
שתי נשים ל עזריה בשם ל יהודה ביר סימון אומ כך היו אנשי דור המבול
עושים היה אחר מהן לוקם עזרי נשיג אונת לביש ויציה ואחר לנשמיש
היה היו שהיתה לפריה ורביה היתה יושבת נאלי ונמנה באי הצעל והיא
שהיתה לנשמיש היה משיקה אותה בוס עיקורים שלא חלף והיתה יושבת
אצל כיונה רשל דועה עקרה לא חלף שם האחת עדה שה עדה מינה ושם
השנית ענה שהיה יושב בצלה ועלה גם היא שלא היתה בתלדה היא ילדה
על כרחו ואעפ שלא היתה ענה למדך לא לת שמי ש רעה הקנה להו עיו
ממנה דרע ולא חושל למך צמע שמו ויצא ממנה לטשכנהר ש
נשמיש וברזל פני מלחמה ואחות תבולקין נעמה אומ דב אונת בר כהנא
נשמיש אשתו של עזריה ולמה נקרא שמה נעמה שהיו מעשים נעמים
כס ויבול למלך לנשיג ל יוסף ביר חנינא אמר ויצא לנשמיש אומדון ל
למחר המבול בא ונהיה כרות ורבות לא היתה אומ להן פי איש הדגות
שיצאו עליו כעיסות וחבורות כס כי שבעה ימים יקם קין כלום שהרג
צמדיד אור אחיו נתלו שבעה דורות ושבעה ימים ואני לא הדגתי צמדיד
אונת היו שיתלו שבעה ושבעה פ לא ט איש הדגתי לפעמי חיל
השעם אחר לא איש לא יצרים וילי לשעם דברי ל יוחנן אומ עזרן לבי
אודם אודל לגביה אומ להן עשו אתם שלכם הקנה יעשה אות שלכם
אימרין לה אסיא אסיא אות אסיח ונתקן כלם כיר שניה מן חנה קולסט
לא שלא תעמיד ממנה בן ואמה יעשה שלכם והקנה יעשה שלכם
מיד יד עאדים עורא ונתקן כלם ונתקן מיד תלשן עזרן
לשניה על האותו לשמיש אומ לא היתה לא היתה מות אור (כס)
כור שמיש יד יין אומ בתיסן ויצא לנשמיש אומ דרע אחר
למך דור הדגות ונתקן כלם ונתקן מיד תלשן עזרן

למועד אשר יבואו להם נאמ' כן מועד ונאמ' לחלן מועד צאתך בחצי היום
כדי שישמע לכל כוונתה שרה ויקראו אברהם אות שם בנו הנולד לו על פי
הגבורה דבת וקראו את שמו יצחק מחו יצחק יצא חוק לעולם למולדן שמנת
ימים והינו דבת בתור וימלא אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים ויצחק
אומ' יוד כנבד עשרה נסיונות שנת נסה אברהם עד כנבד שני שרה קוק
כנבד שני אברהם דבת הלבן מאה שנה יולד חית כנבד ימי מילה לאשר
צוה אבות להם דבת ובן שמנת ימים כמ' ותאמר שרה צחק יצחק
לי אמה שמחה לשרה כל השומע ישמח גם הוא הוא שמהו דבולת לל
כל העקריות וכל החרשים וכל הסומים נפקדו עם שרה כמ' ותאמר
מי מלל בשם ויחלקיה מי אמר מי יבד לא כוונ' לא מי מלל דחז לו למאה
שנה מוליד מלל מלל העקה בעצ' לצי שהיתה שרה אמת ענוה ביומר
אומ' לה אברהם גלי דדיך והניקהו כדי למרסם נסי עורנו והיו המטרונות
מציאות אות צניהם ואצל שרה להניקם לקיים מה שנ' העקה בנים
שרה וכדי להודיע שמו שלהקבה כמ' ויבדל היולד וגמל רבנן אמרי
גמל מחלבו ויעש אברהם משתה גדול ויחזרה ציר סימון אומ' גדול
העולמים היה שם וש' היט דבת כי ישב יון לשוש עליך ציוס הבמלאת
יצחק ציוס הגמל לשמונה מל כי שתי משתאות היו אחד במילה ואחר
בגמילה כמ' ותראו שרה את בן הגר המצרית דרש' עקיבה את בן
הגר המצרית מצחק וי' שמעון אומ' מצחק גלוי עדיות בעש
שנ' בא לי העבר העברי אשר הבא לטל מצחק כי וי' שמעון
אומ' מצחק ל' דעשן ש' ויקמו מצחק וי' לעזר בנו של יוסף הגלילי
אומ' מצחק לשון שפיות דמים כבדן יקומה נא הנערים ויצחקו
לפניו אמרו יצחק וי' שמעון נלך ונראה חלקיט בשרה היה ושמעון
ניטה קשת וחצים כלמי יצחק ועושה עצמו מצחק ותאמר לאברהם
גרש האמה אמרה לו עם בני אפילו לא היה יצחק והיה לי בן אחר

ויהי אהב את כל אשר לו הוציא ריאותיו ויהיה נחם כפ ויניח את ידיו
מבול ולא מחמס ותלי שרה הוריעם מהגרם לו לבוא. אם לא לבית אביהם
בעיניהם ויו אשר התהלכתי הגיד להם בטחונותיה וזכות כבודיהם. פס. אז
תקה מלי. הוא הנאי ברוך קודם ללא ואם לא יתנו לך שכלתנא ויהיו ברוך
קודם ללא ויש תנאי וכן מצינו בבבלי ובבבלי ראונו אם ישבדו חללים וס
לא יעברו פס ואז הוא היופ לעצן ולה בטחונות כדכור ריאותיהם. והנה אנכי
ניב השקינינא. ואמרה ש שמה וגם במלך. ודעות שביא אונא וברהם
עריבים וגם זאת טיבה. היא האשה אשר הוכיח שאין מחבין לו לאדם
לא לבי מעשיו שנ כלא ינוח שצטודשע על גורל הדיקים הוכיח
וישר כמו הולך נכחו. דא הוכיח וימשוס דכר ויעתר יצחק לוי לנכח אש
וסוביה ביל לעזר זל כירש כי הוכיח וי אולו פנאי שני חיהם של יצחק
ורבקה פשנדדו כי הוכיח עולה חשבנו מל פועל דה חיה יג בן לז שנה
היה יצחק פשנעקד כמו כירשתי למעלה כי שרה צדקת שנים ששה חסות
כשעלי יצחק וכשחור אברהם מהר המורה צובכר מתה שרה אגמא
והיה יצחק בן לז שנים וצובכר הוגר לאברהם שטלה רבקה מצאנו רבקה
בת שלש שנים כשנשאת ליצחק דכר ויהי יצחק בן ארבעים שנה מן
הוכיח ואס תאמ קטנה בת שלש שנים היאך יצאת לשאוב תשובה שבת
שליש שנים ביורות הראשונים יותר מבת עשרה ביורות הלל וכן אמרו
דבותי זל אברהם בן שלש שנים הפיר את צוראן ועוד תראה שדרן בשמה
שנים חוליד את שרה ש תרח חוליד את אברהם את נחור ואת הדין וצנות
הדין מלכה ויסכה ונשא נחור את מלכה ואברהם נשא את יסכה שהי שרה
שסכה ברוח הקדש ואברהם גהול מהדין ב שנים וגדול משרה עשר שנים
נמצא הדין חוליד את יסכה בן שמה שנים וז תממה על דורות
פס אני טרם אכלה לרבי לבי כל מקום שנא הוא צדיק בלטה הוא בשע
ואול המן בלבו כס ואשאל אותה ואומר בת מי את להוציא אם נחע

ועשרים

להיום בדרך אמת. ואשיסהנזם על אכה במתנה נתיים ולא על דרך קידושין כפ ואקד
אשתוהו לי. שהחיל להיות ראש אמה לומר שם הנכבר. ועתה אם ישכם עושים
חסד ואמת אמ להם אם חסד ^{לשון} חסד חסד ודעוהו ולי ואם לאו ואמת הגדולי ואכנה
עלימין או על שמל. ואכנה עלומין זה שמעל או על שמל זה לופ שאל לו שברה
אם השמל ואמנה כפ ויען לבן ובתול מרוב חריפותו קבץ בראש אם מיו יצא
הדברי יצא לי שמעל ור נחמיה בשם ר' חנינה אמ מהר המריה יצא לי
נכלדבר איך דע או טוב. האותיה דע טוב למה לאטלן הסוב שנלא מחולנוהו
לא מיו יצא הדבר. הנה רבקה לבניך בזכות שאמר לך יויליה שמים הוא ^{שלח}
מלאכול לנכך ותהי אשה לבן אדתיך. מיכאל אמ רבותינו ז"ל מיו אשה לאיש.
כפ ויהי ראש שמה עבר אברהם הורה על בשורה טובה. ויוצא העבר בלי
כסף וכל זהב. איל נתן לה לשם קידושין כי הראשונים לשום מתנה היו
שאין אדם רשאי לקדש אשה עד שישדך ורב מנביר על מאן דמקדש
בלא משדך ומה שנתן עת לאחיה ולאמה לבן ואמר קלות ואגודיה ^{שהצטו}
מאורץ ישראל. כפ והאכלו וישתו זה שאמר הכתוב כצנת שלג ביום קיץ
ציר נאמן לשלחיו. ואמר אחיה ואמה ובתול היכן הוא ביקש לעבדו נובך
בלילה הזה צדקה תמים תישרדרכו זה לעדור ובר שעת יכלרשע זה ^{רשעים}
בתול שבקש לעבדו ועקר בלילה. תשב הנער אותנו ימים זו שנה וכן הוא
אומ' ממים ומים או עשור אהל וחרשים כפ ואמר להם ל תאחרו אות
חזית אוש מהיר במלכות. כפ ואמרו נקרא לער וג' מיכן שאין משאון
אות היתומה לא על כיה ויקראו לרבקה ואמרו אליה התלכי לחנינה בריה
ד' אדך אמה' מ' מ' דין צה התלכי ותאמר אך על פרחם שלא בטובתם
פ' ושלחו את רבקה אחותם ואת מנסתה זו ר' בורה ש' וזאת רבקה מנסת
רבקה. ויצרכו את רבקה ואמרו לה אח' אמ' ל' הייה צבה היו מצרכין תרע שהרי
לא נפקדה רבקה עד שנתכלל לה יצחק שליו יהו אמותה ש' אומ' תכלית עשורה
פירות ואעפ' אמרו דבת' ל' צדקת הדיוט ל' תהי קלה בעיניך כפ ותקם

תבואה וחת גרבו מלח יין וחת חביתו מלח יין שכן כחל חמא שבעי סם שמלתך לא
בלתה מתגדל הבט עמו ורגלך לא בצקה זה המנעל מפני שהיו נושאין עלגם
הענבים ורגלך לא בצקה כלום לא בזה לרגלך נוקה לחותקך ד"א בצקה לא בלשון
עטרה בקרקע שהבטק עריך בעיטו ורגלך לא בצקה מפני שלא נתחממה סם
מלתך לא בלשון מרוב שלמות ששט זה ולבש זה לא היה כלה כס וידעת שיש
ללמדך כמה גדולים יסודין שמקדבין את האדם תחת כסיה שכינה ושמדת
אות מצו כיון אלהיך מביחך ארץ חטה ושערה ודרך ארץ לא במשכנות
ואוכלת ושבעת וברכת את ה' מיכא אה חכמ על כל מינ ומן חן לו משן ברכותיו
פני ששנינו במשפט ברכות בן כיצד מברכין על הפירות וברכות אה כל המטה
מן העולם הזה בלח ברטה הרי זה מעל וכן אה רבא בת לוי הדרך ומלחה וכתב
השמים שמים ליה והדרך נתן לבט אדם לא קשיא כיאן קודם ברכה כיאן לאח
ברכה קמחא דשערי רב יהודה אומ בורא פרי האדמה ורב נחמן אה שהכל
והיה בדברו והילכת כרב נחמן וכן אה רב זירא אה רב מתנה אה שמואל קריא
היה וקמחא דשערי מצרין כלו שיהיה רב ושמואל ויהיה כל שיהיה
מין חטה ושערה ולפוספת ושבטת שועל וה שיבין מברכין עליו בורא מים
וכגון חביץ קידריא ודיסא וה שותה שכן דית לבין לא כלום מברך
של אלק ושלטנות ביה הדרך קמח אעפ שישבו חלב ושמן
הבש מברך בורא פרי מזונות ומיע קטנות בורא פרי האדמה ולחם הבית
בבן כגון לחמניות מברך בורא מני מזונות ודא שבע סעודתו עליהן
מברך המוציא וכן לחם המלחם האוכל סת וחזק לנפ ואלך וחזר מברך
המוציא ומי שגמלם לו ואינו יודע לום בירך לא בדרך אה משבעת
המעט אכל יאון מלחמה חזר ומקד ואם משהר המיטן אכל מודבן
בין חזרין בירך ופאם לעצרים אעפ שהיה בברכת המזון חין מצד
בזימן שיהא נשים ומי אה שסו אה לכן ברכת המזון אפורה
לשותות עריך לבירך ושנו חכמ הנזכר ידיו עריך שיגביו ידיו למענה אכל

0357

שנ' ולמדתם אותם אתבטכם ופ' למען יראו ימיכם אשר אנכי מצוה
אתכם היום מען אתה אומ' שאם שמע אדם מפי קטן שבשר אדם
בעינו כשומע מפי חכם תל' אשר אנכי מצוה אתכם היום לאתם את
כל שאותם ששקל לא תעשו אלא מה שהם שלחתי' וד' יעלה ומה שבטל
שחסי' חכם וטוב שחסי' לשל' לעולם הבא בשביל שאתם יראו
לאהבה את יי' שהיך עשוק מ' ומה וסוף הכבוד ומה
וכן הווי' אומ' תכון תפלת קטורת למבין למ' ששם ש' ומה קטורת
עבודה ק' תפלה קרויה עבודה ולעבדו בכל לבבכם וד' זה כיון תפלה
שלא יהא לבו של אדם חלוק בשעת התפלה מ' ומה מ' אר' צם אומ'
וקצו' אם עשיתם מה שעליכם אני אעשה את של' ומה מ' אר' צם
ל' כן אומ' בעת מלילי שבת ללילי שבת יורה שמור' את המצוות להפנים
פירותיהן ולהשיחגותיהן ולעשות כל צרכיהן ו' יורה מר' אר' צם
ומשקה עד תהום וכן הווי' אומ' תלמיד רוח נוח גוריה יורה במרחשון
מלק' צד' שיהי' יעלה ומה ש' ואספת צד' ותי' ש' צד'
וי' אר' צם כלול בשובע' וכן הווי' אומ' זה ש' לכם ויש את צד' ו' ואספת
ר' ותי' וי' אר' צם לפי שהווי' אומ' לא ימ' ש' ש' הווי' אר' צם מ' צד'
ע' אומ' כשמש' תל' וא' צד' וי' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם
ישמש' ו' ואספת וצד' שיהי' אר' צם שר' מ' אר' צם ותי' וי' אר' צם
וכל' צד' וי' אר' צם למ' את אותה כס' וזה כענין ש' וילק' וי' אר' צם
כל' אר' צם ואספת וצד' כענין ש' נשבע' וי' צד' וי' אר' צם עז' אומ' את
את וצד' עז' מ' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם
וה' ע' בשד' של' וי' אר' צם ל' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם
אומ' ומה ע' בשד' שיהי' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם
ואת כוננו יד' הווי' ל' יום קד' וי' אר' צם וי' אר' צם וי' אר' צם
וה' ע' בשד' ל' אר' צם ע' זה כשת' וכן הווי' אומ' וע' לשבד' וי' אר' צם

הימים בדרך לבד מתוך כח שמע ואוכלת ושבעת י"א ונתתי עשב בשדה
 כשבד מתוך אוכלת ושבעת ועוברת הימים רכנת ורבות באות בכוח שור
 כס השדה לכם יא' להם הזחרו שלא תמרוזו במקום שאין אדם מורד
 בבוריו אלא מתוך שובע שכן תחכל ושבעת ובקדך וצאנך ירביון ו
 ורם כלל ושכחת אתי להך לנך נא' ואוכלת ושבעת השדה לכם י"א
 השדה לכם י"א להם השדה לכם כן יתנה לבכם מרבי תורה ועבודתם
 להם אחרים שכלהבור ש מרבי תורה חוק ומדבק בעז וסרתם מדרך
 החיים לדרך המות ועברתם להם אחרים על שמאחרין אות הטובה
 מלבוא בשלם לנך נקריאן אלהים אחרים י"א אלהים אחרים שמאחרים
 קורין אותן אלהים אחרים וחרה ע"י בכם יא' להם הקצוה הכנסת אתכם
 ביארץ הקדושה להיות קדושים פום שמרתם הרי מוכב ואוס לאו וחרה
 ע"י בכם וחרה ע"י שומע חנן שהן כלנמן השלם תל ועצירות
 השמים ולא יהיה מטר מיני מורענות מביא עליהן כס י"א וחרה ע"י
 נא' כי יא' חרין ונא' להן חרין ע"י מה להן חרב חרב חרב חרב חרב
 שכל מקום שנה חרה ע"י חמשה מיני מורענות חן חרב ודבר וחרה
 רעה ועצירות בשמים וגלות י"א וחרה ע"י בכם ולא ביחומות
 שיהו אומ' העולם בדיון בבויה וכן ש"ת ע"י ועצירות אותה ש
 שיהו ענבים טעונים ושומדין ואינן מורדין אפילו טיפת ג' שמים והחזירה
 לאתתן את צולה אפילו מה שחת מוביל לה וחרתם מהרה מלך
 שסודין באין עליהם מיד חנן מגלה אותכם ואיני נותן לכם ארובה
 ואסתא' ודאך ע"י חרב ליד חמבול ק"ץ שנה לפי שלא היה להן מה
 שילמדו אותם יש לכם מה שתלמדו י"א ואבדתם מהרה גולה אחר גולה
 ח"ל שמעון בן יוחאי ומה ע"י שכן בהן מהרה לא גל אלא ליחור זמן קל
 וחמ' למי שלא נא' בהן מהרה מעל הדרך הטובה שתהיה בטובין
 מן התורה שנקראת טוב שכן לקח טוב נתתי לכם תורתי א תעזבו

